

A estones només vull

I no em conformo però visc, quin remei, trampejant, a temporades, quan la vida em tomba el pla

Foto: Mark Chinnick

"Aquelles auliveres no faran mai més aulives", deia fa uns dies un pagès de la Ribera d'Ebre amb mig riure nerviós, que reia però en realitat plorava, pel telenotícies migdia, l'endemà del gran incendi, sobre les seues auliveres amb les soques cremades. Suposo que després d'una calamitat així tens dret a estar un temps divagant, mentre decideixes si tens esme de buscar un altre nord o si prefereixes deambular per la vida sense cap més projecte.

Em deia un amic l'altre dia que deambular no està mal, quan t'hi acostumes, que sembla mentida però les coses bones i les coses dolentes passen igual, tinguis o no tinguis un pla. I em preguntava: és millor o pitjor, que les coses que passen o no passen no depenguin de tu? Que no es puguin evitar, que no les escullis, que l'únic que puguis fer és encaixar-les amb més o menys compostura. És millor? Ens sentim alleugerits sota el paraigua de l'inevitable? Jo crec que no, perquè la majoria de coses inevitables són desgràcies, i si haguessen pogut dependre de nosaltres ni que fos una miqueta, segurament ens hauríem esforçat de manera sobrehumana per evitar-les.

De vegades m'enrabió. No ho explico a ningú però hi ha estones que m'ho permeto, com un petit premi, esta marraneria inútila d'enrabiarme, i m'odio el cos rebel·lat contra mi que em boicoteja; i em repugna, segons com, la idea de resiliència, la idea de sortir reforçada de qualsevol merda. De vegades no vull sortir reforçada de res. De vegades vull només que certes coses no m'hagin passat. I detesto la naturalesa que ha triat que el meu cos no funcione bé i no vull consol i no vull haver d'encaixar més coses de manera ponderada. A estones només vull sentir esta ràbia.

No ho explico a ningú, són estones que me guardo només per a la meua indecència, per a la

pròpia vergonya i me lamento llavors i, només a estones, m'odio el cos que em boicoteja, m'odio fins i tot la queixa i l'escriptura i m'odio fins i tot la ira. I no em conformo però visc, quin remei, trampejant, a temporades, quan la vida em tomba el pla. I deambulo mentre res no importe prou, mentre no aprengue com se fa per estimar una aulivera que no farà mai aulives.